Sag C-320/81

Silverio Acerbis m.fl.
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd — tilpasning af justeringskoefficient«

Retsmøderapport 563

Forslag til afgørelse fra generaladvokat J. Mischo, fremsat den 12. oktober 1989 ... 572

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 7. marts 1990 575

Sammendrag af dom

Retspleje — bortfald af sagens genstand — stillingtagen til sagen uformøden

RETSMØDERAPPORT
i sag C-320/81 *

I — Faktiske omstændigheder, relevante retsforskrifter og tvistens forhistorie

1. Ved stævning, indgivet den 24. december 1981, har S. Acerbis og 485 andre tjenestemænd ved Kommissionen, der alle gør tjeneste ved Det Fælles Forskningscenter i Ispra (Varese, Italien), anfægtet deres lønsedler for månederne februar-marts 1981, hvorved Kommissionen foretog lønefterbetaling med virkning fra den 1. juli 1980 i medfør af Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 397/81 af 10. februar 1981 om fastsættelse med virkning fra den 1. juli 1980 af løntabeller samt af øvrige lønelementer (EFT L 46, s. 1).

2. Sagsøgerne har anfægtet den justeringskoefficient, der blev anvendt i Italien, under

* Processprog: italiensk.

to synsvinkler: a) dels fordi den er fælles for hele Italien og ikke tager hensyn til de særlig høje leveomkostninger på deres tjenestested, fordi den er fastsat på grundlag af prisudviklingen i hovedstaden, Rom, b) dels fordi den er utilstrækkelig, også selv om den er baseret på priserne i Rom.

3. De bestemmelser i tjenestemandsvedtægten, som er relevante for nærværende sag, er vedtægtens artikel 64, hvorefter »tjenestemandens vederlag... korrigeres med en koefficient, der er over, under eller lig med 100%, afhængig af de forskellige tjenestesteders levevilkår...«, og artikel 65, stk. 2, der bestemmer, at »i tilfælde af en væsentlig ændring i leveomkostninger træffer Rådet... inden for en frist på højst to måneder afgørelse om tilpasning af justeringskoefficienten, og eventuelt om dette skal ske med tilbagevirkende kraft«.

4. Den metode for tilpasning af Fællesskabernes tjenestemænds og øvrige ansattes vederlag, som Rådet vedtog i juni 1976, var baseret på princippet om periodisk ændring af justeringskoefficienten.

5. På grundlag af denne metode havde Rådet den 21. december 1978 udstedt forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 3087/78 om tilpasning af den justeringskoefficient, der anvendes for vederlag til Fællesskabernes tjenestemænd og øvrige ansatte, der gør tjeneste i Italien (EFT L 369, s. 10). I medfør af denne forordning blev justeringskoefficienten for Italien med virkning fra 1. januar 1978 forhøjet, men der gjaldt fortsat samme fælles koefficient for hovedstaden og for Varese.

6. I det følgende udstedte Rådet — idet det fraveg Kommissionens forslag af 9. december 1980, der var fremsat efter undersøgelser foretaget af Fællesskabernes Statistiske Kontor i medlemsstaterne — den 20. januar 1981 forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 187/81 om tilpasning af vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte i Fællesskaberne samt om justeringskoefficienter (EFT L 21, s. 18), uden at metoden fra 1976 var blevet ændret. Denne forordning foreskrev, at den månedligt udbetalte grundløn og pension skulle forhøjes netto for alle ansatte med et bestemt beløb.

7. Efter udstedelsen af den førnævnte forordning udstedte Rådet den 10. februar 1981 den førnævnte forordning nr. 397/81. Der blev med virkning fra den 1. juli 1980 fastsat en fælles justeringskoefficient for Italien, med en sats på 75,3%.

8. Sagsøgerne har anlagt sag til prøvelse af de lønsedler, der er udstedt med henblik på lønefterbetaling i henhold til nævnte forordning for perioden fra 1. juli 1980 til 28. februar 1981.

II — Parternes anbringender og påstande

9. Parterne har fremført følgende fire anbringender mod lovligheden af forordningerne nr. 187/81 og nr. 397/81:

— for det første er der sket tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 64, hvorefter justeringskoefficienten skal fastsættes afhængig af de forskellige tjenestesteders levevilkår, hvorimod de anfægtede forordninger foreskriver én fælles justeringskoefficient for Italien, beregnet ud fra leveomkostningerne i hovedstaden, Rom;

— for det andet er der sket tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 65, stk. 2, idet forhøjelsen af justeringskoefficienten for Italien ikke blot er utilstrækkelig, men også vedtaget med forsinkelse, fordi leveomkostningerne på sagsøgernes tjenestested var steget med 20%, inden ændringen blev vedtaget;

— for det tredje er der sket tilsidesættelse af princippet om ikke-forskelsbehandling, fordi sagsøgerne på grund af den utilstrækkelige justeringskoefficient har en lavere købekraft end tjenestemænd, der gør tjeneste på andre tjenestesteder;

— for det fjerde er der sket tilsidesættelse af »forventningsprincippet«. Ifølge stævningen angår dette anbringende den metode, hvorefter det blev besluttet at tilpasse justeringskoefficienten. Sagsøgerne er blevet skuffet i deres forventninger, efter at fællesskabsmyndighederne havde fremsat talrige løfter om en reel tilpasning af den italienske justeringskoefficient på grundlag af Fællesskabernes Statistiske Kontors femårlige undersøgelser. Der er ikke blevet taget hensyn til kontorets undersøgelse, der blev foretaget i oktober 1980.

10. *Sagsøgerne* har nedlagt påstand om, at Domstolen:

— annullerer den foretagne lønefterbetaling med virkning fra 1. juli 1980, fordi justeringskoefficienten for Italien ikke tager hensyn til leveomkostningerne på deres tjenestested;

— annullerer den foretagne efterbetaling på grund af utilstrækkelig og forsinket tilpasning af den justeringskoefficient, der gælder for hovedstaden;

— fastslår, at fællesskabsinstitutionerne er forpligtet til at træffe de foranstaltninger, der følger af den påståede annullation, især — efter foretagen lønefterbetaling — at anvende en korrekt justeringskoefficient med virkning fra 1. juli 1980;

— subsidiært udsættes nærværende sag, indtil der er afsagt dom i sag 158/79.

11. På grundlag af parternes samstemmende påstande har Domstolen (Tredje Afdeling), som sagen var blevet henvist til, den 20. januar 1982 besluttet at udsætte sagen på afsigelse af dom i sag 59/81, Kommissionen mod Rådet, der fandtes at være af betydning for afgørelsen af den foreliggende sag. Efter afsigelse af dom i sag 59/81 udsattes sagen på Kommissionens påstand, indtil der blev afsagt dom i sagerne 158/79, Roumengous, 737/79, Battaglia, og 543/79, Birke, der frembød lighedspunkter med den foreliggende sag.

III — Udviklingen i situationen, for så vidt angår justeringskoefficienten og den årlige tilpasning af vederlagene

12. Efter at Rådet havde udstedt forordning nr. 3087/78, var der blevet anlagt flere sager af tjenestemænd ved Kommissionen, der gjorde tjeneste i Ispra.

13. Ved mellemdomme af 15. december 1982 i sagerne 158/79 (Sml. s. 4379), 543/79 (Sml. s. 4425), 737/79 (Sml. s. 4497) og i de forenede sager 532/79, 534/79, 567/79, 600/79, 618/79 og 660/79 (Sml. s. 4465), der alle var anlagt af tjenestemænd, der gjorde tjeneste i Ispra, mod Kommissionen, fastslog Domstolen, at forordning nr. 3087/78 var i strid med vedtægtens artikler 64 og 65. Domstolen fastslog følgende: »1. I det omfang [de] er en anvendelse af Rådets forordning nr. 3087/78, såvel med hensyn til tilpasningen af justeringskoefficienten som til tilpasningens tilbagevirkende gyldighed, annulleres [sagsøgernes lønsedler] for januar 1979 samt afvisningerne af de af [sagsøgerne] herom indgivne klager. Forordning nr. 3087/78 omfatter ikke [sagsøgerne], for så vidt den ikke tager hensyn til leveomkostningerne i Varese og kun tillægger tilpasningen af justeringskoefficienten tilbagevirkende gyldighed fra den 1. januar 1978«.

14. Ved dom af 6. oktober 1982 i sagen Kommissionen mod Rådet (59/81, Sml. s. 3329) har Domstolen annulleret de førnævnte forordninger nr. 187/81 og nr. 397/81 som værende i strid med tjenestemandsvedtægtens artikel 65, stk. 1 og 2. Domstolen fastslog endvidere, at retsvirkningerne af de annullerede forordninger skulle opretholdes, indtil Rådet har truffet de foranstaltninger, det har pligt til at træffe med henblik på opfyldelsen af dommen. Sagsøgerne i den foreliggende sag har ligeledes baseret deres søgsmål på ulovligheden af de annullerede forordninger.

15. Som følge af denne dom og på baggrund af Kommissionens forslag af 29. oktober 1982 har Rådet udstedt forordning (EKSF, EØF, Euratom) nr. 3139/82 af 22. november 1982, som foreskrev efterbetaling af vederlag med virkning fra 1. april 1980 (EFT L 331, s. 1).

16. Som følge af de ovennævnte domme af 15. december 1982 har Rådet den 19. december 1983 udstedt forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 3681/83 om ændring af de for Italien gældende justeringskoefficienter (EFT L 368, s. 1). Denne forordning indebar en forhøjelse af justeringskoefficienten for Italien med virkning fra 1. januar 1976 og en differentieret (højere) koefficient for Varese. Kommissionen har i henhold til den pågældende forordning foretaget lønefterbetaling til samtlige tjenestemænd.

17. Sagsøgerne i den foreliggende sag har ikke anfægtet de ved den nævnte forordning foretagne ændringer.

18. Ved endelige domme af 15. januar 1985 i sagerne 158/79 og 737/79 (Sml. s. 39 og 71) og i de forenede sager 532/79, 534/79, 567/79, 600/79, 618/79, 660/79 og 543/79 (Sml. s. 55), hvori der var blevet afsagt ovennævnte mellemdomme den 15. december 1982, tilkendte Domstolen morarenter med 6% pro anno, for så vidt angår efterbetaling med virkning fra datoen for indgivelse af sagsøgernes klager, idet den forkastede sagsøgernes erstatningskrav og i det væsentlige tilpligtede Kommissionen at betale sagens omkostninger.

19. Kommissionen har i henhold til beslutning af 31. juli 1985 betalt samtlige de i Ispra tjenestegørende tjenestemænd morarenter af de beløb, der tilkommer dem, som følge af forhøjelsen af den for Italien gældende justeringskoefficient, der blev indført ved forordning nr. 3681/83.

20. Ved domme af 30. september 1986 i sagerne 174/83 (Sml. s. 2647), 175/83 (Sml.

s. 2667), 176/83 (Sml. s. 2687), 233/83 (Sml. s. 2709), 247/83 (Sml. s. 2729) og 264/83 (Sml. s. 2749), har Domstolen forkastet kravet om morarenter af de lønefterbetalinger, der blev foretaget i medfør af førnævnte forordning nr. 3139/82.

21. På grundlag af den metode for tilpasning af vederlagene til Fællesskabernes tjenestemænd i 1981, som blev indført ved forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 3821/81 og afgørelse 81/1061, Euratom, EKSF, EØF af 15. december 1981 (EFT L 386, s. 1 og 6), som foreskrev femårlig tilpasning af justeringskoefficienten, udstedte Rådet den 26. november 1986 forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 3619/86 om korrigering af de justeringskoefficienter, der anvendes på vederlag til De Europæiske Fællesskabers tjenestemænd i Italien og øvrige medlemsstater (EFT L 336, s. 1), idet Rådet pånyy fraveg Kommissionens forslag. Kommissionen anlagde annullationssøgsmål mod den pågældende forordning (sag 7/87). Kommissionen anfægtede justeringskoefficientens sats og omfanget af den tilbagevirkende kraft, som Kommissionen havde foreslået skulle gælde fra den 1. januar 1981, mens Rådet havde foreskrevet tilbagevirkende kraft fra den 1. januar 1986.

IV — Den foreliggende sags videre forløb

22. Efter de ovennævnte mellemdomme af 15. december 1982 har sagsøgerne efter opfordring fra Domstolen, ved skrivelse indgået den 3. februar 1983, anført, at de nævnte domme, selv om de i en vis forstand er favorable, ikke omfatter alle påstande i den foreliggende sag, eftersom Domstolen ikke har taget stilling til spørgsmålet om erstatning og omkostninger; sagsøgerne har krævet, at sagen fortsat udsættes »indtil der træffes de foranstaltninger og afgørelser, som er omhandlet i dommen af 15. december 1982«.

23. Ved skrivelse, indgået den 28. juni 1985, har Kommissionen — der ved Domstolens skrivelse af 20. maj 1985 blev opfordret til at tage stilling til opfyldelsen af de endelige domme af 15. januar 1985 — anført, at sagsøgerne ikke længere havde interesse i at fortsætte sagen; ifølge Kommissionen var samtlige sagsøgernes krav blevet opfyldt ved forordning nr. 3681/83, som følge af de herved trufne foranstaltninger til opfyldelse af de ovennævnte mellemdomme og endelige domme. Kommissionen har anført, at til forskel fra de lignende sager 321/81, Battaglia mod Kommissionen, og 323/81, Amesz mod Kommissionen, der var udsat af de samme grunde, har sagsøgerne i denne sag ikke nedlagt påstand om betaling af renter. Kommissionen har derfor krævet, at Domstolen træffer afgørelse om, at det er ufornødent at tage stilling til sagen, idet Kommissionen henholder sig til Domstolens afgørelse om sagens omkostninger.

24. Sagsøgerne har efter lignende anmodning af 20. maj 1985, ved skrivelse indgået den 16. september 1985, krævet, at sagen fortsat udsættes, eftersom sagsøgerne i den ovennævnte parallelle sag 321/81 har krævet udsættelse af sagen, indtil der afsiges dom i de ovennævnte sager 176/83, 233/83, 247/83 og 264/83, der vedrører morarenter af efterbetaling, og især fordi »den femårlige ændring (1981) af justeringskoefficienten, der er omfattet af det fjerde anbringende i Acerbis-sagen, endnu ikke er afsluttet«.

25. Denne stillingtagen er fuldt ud blevet opretholdt i en skrivelse, indgået til Domstolen den 2. december 1985, i besvarelse af en anmodning fra Domstolen af 21. oktober 1985.

26. Ved skrivelse af 6. oktober 1986 har den refererende dommer foreslået, at sagens behandling genåbnes, idet han konstaterede, at Domstolen allerede havde afsagt dom i alle de tilsvarende sager, hvis litispendensvirkning var årsag til udsættelsen af den foreliggende sag. Ved afgørelse af 21. oktober 1986 har Fjerde Afdeling, som sagen i mellemtiden var blevet henvist til, opfordret parterne til at fortsætte skriftvekslingen, der var blevet udsat siden indgivelsen af svarskrift.

27. Ved skrivelse, indgået den 19. november 1986, har sagsøgeren begæret, at sagen bliver procederet i samme retsmøde som ovennævnte sag 323/81; denne begæring er ikke blevet efterkommet på grund af den betydelige tidsforskydning, der består mellem retsforhandlingernes forløb i de to sager.

28. Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (Fjerde Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

V — Parternes anbringender og argumenter

29. *Kommissionen* har i svarskriftet anført, at sagsøgerne ikke længere har nogen interesse i at fortsætte sagen, da samtlige sagsøgeres påstande er blevet efterkommet som følge af mellemdommene af 15. december 1982 og de endelige domme af 15. januar 1985, desuden har Kommissionen i medfør af forordning nr. 3681/83 foretaget lønefterbetaling til samtlige tjenestemænd med virkning fra 1. januar 1976.

30. Selv om der ikke er nedlagt særskilt påstand om betaling af renter i denne sag, bør spørgsmålet betragtes som forældet, da Kommissionen til samtlige tjenestemænd i Ispra har betalt renter i forbindelse med lønefterbetalingen (førnævnte beslutning af 31. juli 1985).

31. For så vidt angår sagsøgerens begæring, der blev fremført i deres ovennævnte skrivelse af 16. september 1985 om fortsat at udsætte sagen, fordi den femårlige ændringsprocedure endnu ikke er afsluttet, har Kommissionen anført, at et sådant argument, der ifølge sagsøgerne er baseret på den fjerde søgsmålsgrund, ikke kan have nogen indflydelse på sagens behandling. Sagsøgerne har baseret deres søgsmål på den påberåbte ulovlighed af forordning nr. 397/81. Da sagsøgerne ikke har anfægtet forordning nr. 3681/83, der ophævede forordning nr. 397/81, er spørgsmålet derefter uden nogen som helst interesse. Desuden vil den femårlige ændring, som Rådet skal foretage, ske med virkning fra 1. januar 1981, det vil sige på en dato, der ligger efter datoen den 1. juli 1980, som sagsøgerne har henvist til i stævningen.

32. Såfremt sagsøgerne med anbringendet om »krænket forventning« tilsigter at få fastslået, at Kommissionen burde have handlet for at beskytte deres senere opståede rettigheder, har Kommissionen un-

derstreget, at en lovlig anfægtelse af en sådan foranstaltning forudsætter en eksisterende og aktuel interesse, og ikke en potentiel og fremtidig interesse. I øvrigt har Kommissionen anfægtet Rådets forordning nr. 3619/86, fordi Rådet ikke har fulgt Kommissionens forslag (ovennævnte sag 7/87).

33. Kommissionen kræver derfor, at Domstolen fastslår, at sagen er blevet uden genstand, og derfor afsiger kendelse om sagens slettelse.

34. Med hensyn til sagens omkostninger erkender Kommissionen, at der til grund for sagen ligger en rådsforordning, der i det følgende er blevet kendt ulovlig. Kommissionen har imidlertid truffet alle foranstaltninger for fuldstændigt at genoprette sagsøgernes rettigheder og har opfordret dem til at afslutte sagen, idet man har tilbudt dem at betale sagsomkostninger. Da sagsøgerne imidlertid insisterer på at fortsætte sagen, kræver Kommissionen, at omkostningerne ophæves helt eller delvist.

35. *Sagsøgerne* har i replikken understreget, at selv om en væsentlig del af deres krav ganske vist er blevet opfyldt — nemlig forskellige justeringskoefficienter for Varese og Rom — består der fortsat spørgsmål om en tilstrækkelig tilpasning af justeringskoefficienten for Italien. Sagsøgerne finder, at deres krav herom ikke er opfyldt, så længe datoen for virkningen af tilpasningen af justeringskoefficienten, som følge af den femårlige ændring, ikke er forbundet med datoen for undersøgelserne (oktober 1980). Der burde således med virkning fra den 1. januar 1981 have været indført en anden justeringskoefficient på grundlag af resultaterne af de ovennævnte undersøgelser. Rådets ovennævnte forordning nr. 3619/86, som Kommissionen har påstået annulleret (sag 7/87), har ikke taget hensyn til de nævnte undersøgelser, og der er derfor sket anvendelse af en utilstrækkelig justeringskoefficient.

36. Sagsøgerne har derfor fortsat søgsmålsinteresse, for så vidt angår følgende punkter.

37. For det første hvad angår antagelsen til realitetsbehandling af en senere påstand fremsat af sagsøgerne: Såfremt de ikke får medhold, vil de ikke kunne anlægge sag, fordi de vil blive mødt med en afvisningsindsigelse, for så vidt angår påstanden om erstatning for senere skader, såfremt de hæver den foreliggende sag angående den første skade, der er indtrådt den 1. januar 1981; for det andet hvad angår tidspunktet for beregning af renter: Ifølge Domstolens praksis er det afgørende tidspunkt datoen for indgivelsen af den administrative klage; såfremt de hæver den foreliggende sag, vil deres klage ligeledes blive opgivet; for det tredje hvad angår forhøjelsen af justeringskoefficienten som følge af den femårlige undersøgelse.

38. Det er urigtigt, at sagsøgerne burde have anfægtet forordning nr. 3681/83 (nærmere bestemt gennemførelsesforanstaltningerne til forordning nr. 3681/83), thi et sådant søgsmål ville have været overflødigt; den foreliggende sag mod den første lønefterbetaling som følge af tilpasning af justeringskoefficienten (som skete efter den justering, der var genstand for ovennævnte sag 158/79) er ifølge sagsøgerne anlagt rettidigt på grundlag af én »aktuel« interesse.

39. Sagsøgerne har i replikken nedlagt påstand om, at Domstolen bør

— »annullere de foretagne lønefterbetalinger«, for så vidt som disse ikke genspejler de tilpasninger, der bør foretages af justeringskoefficienten som følge af undersøgelserne i 1980;

— fastslå, at Kommissionen er forpligtet til at betale dem morarenter og erstatning;

— forene sagen, med henblik på retsforhandlingerne, med førnævnte sag 7/87.

40. *Kommissionen* har i duplikken ikke bestridt, at sagsøgerne på tidspunktet for stævningens indgivelse havde interesse i at anfægte virkningerne af den førnævnte forordning nr. 397/81 fra den 1. juli 1980. Da denne forordning imidlertid blev ophævet ved en anden forordning, som ikke er blevet anfægtet ved et søgsmål, er sagsøgernes anbringender uden genstand.

41. For så vidt angår fejlen ved proceduren i forbindelse med den femårlige ændring, der stadig består, har Kommissionen anført, at søgsmålet vedrører virkningerne af forordning nr. 397/81, der som udgangspunkt havde den 1. juli 1980, mens den femårlige ændring vedrører perioden fra den 1. januar 1981 og derefter ligger senere end den anfægtede forordning.

42. For så vidt angår sagsøgernes anbringender om, at søgsmålet udgør en garanti mod en eventuel indsigelse om afvisning, har Kommissionen henvist til Domstolens praksis, hvorefter man — såfremt der er blevet udstedt flere efterfølgende forordninger på et bestemt område — retsgyldigt kan anfægte den seneste forordning for samtidig at anfægte de foregående. Kommissionen har tilføjet, at den har anfægtet Rådets forordning nr. 3619/86, som ikke tog tilstrækkeligt hensyn til den femårlige ændring af justeringskoefficienterne.

43. For så vidt angår tidspunktet for betalingen af renter, har Kommissionen gjort gældende, at den i henhold til sin ovennævnte beslutning af 31. juli 1985 har udbetalt morarenter af de lønefterbetalinger, der skulle foretages i henhold til forordning nr. 3681/83. Alle andre påstande, f. eks. om erstatning, må afvises som for sent fremsatte.

44. Kommissionen mener, at den nye begrundelse for at fortsætte sagen — vedrørende udbetalingen af beløbet svarende til den forhøjelse, der skal udbetales som følge af den femårlige ændring — blot er et simpelt påskud. Kommissionen er ikke ansvarlig for de negative virkninger af den mekanisme, der anvendes, og den skal under alle omstændigheder gennemføre Rådets forordning nr. 3619/86. Såfremt Domstolen admitterer dens søgsmål mod denne forordning, vil samtlige tjenestemænd opnå efterbetaling.

45. Sagsøgerne har aldrig krævet erstatning af et tab i henhold til Traktatens artikel 215.

46. Kravet om at sagen forenes med sag 7/87 tilsigter at fortsætte den foreliggende sag for enhver pris. Søgsmålet i sag 7/87 har et andet formål, idet tjenestemændenes interesser er tilstrækkeligt beskyttet, og Kommissionen har ikke behov for nogen ekstern beskyttelse.

VI — Udviklingen i retspraksis efter afslutning af skriftvekslingen

47. Efter afslutningen af skriftvekslingen i denne sag er retsforhandlingerne blevet af-

sluttet endeligt i de to verserende tilsvarende sager: Ved kendelse af 10. juni 1987 har Domstolen (Anden Afdeling) truffet afgørelse om, at det er ufornødent at træffe afgørelse i sagen Battaglia mod Kommissionen (321/81, Sml. s. 2425), fordi sagsøgerne ikke havde bestridt Kommissionens argumenter om, at søgsmålet var blevet uden genstand, og ved kendelse af 2. juli 1987 har Domstolen (Første Afdeling) besluttet at slette sagen Amesz m.fl. mod Kommissionen (323/81, Sml. s. 2935), efter at sagsøgerne havde hævet sagen.

48. Desuden har Domstolen ved dom af 28. juni 1988 (Sml. s. 3401) i ovennævnte sag 7/87 annulleret Rådets forordning nr. 3619/86.

C. N. Kakouris
Refererende dommer